

Lluita, setmanari d'ERC a Vic (1932-1933)

Imma Albó i Vidal de Llobatera

Lluita

Setmanari d'ERC de Vic (2 juliol 1932 a 24 juny 1933)

Exemplars: 26 números

Més endavant figura com a: portantveu d'ERC i Sindicat Agrícola de la Plana de Vic.

La redacció i administració consta a: C. Verdaguer, 1 de Vic.

Paper: molt fi. Tamany variable. De petit a més gros.

Consta de quatre pàgines, a columnes irregulars. No hi ha fotografies. No hi ha colors. S'inclou el preu i anuncis publicitaris.

Molts dels articles van signats amb pseudònim i d'altres només amb les sigles, els noms propis, o amb les inicials. No hi sobresurten ni grans escriptors ni grans periodistes. La redacció és planera, directa, emocionant i cridanera.

El fons del setmanari respira un aire profundament anticlerical, republicà i defensor primordialment de l'estament agrícola. És presenta com un ferm abanderat de l'ideari d'esquerres i critica sobretot la *Gazeta de Vic* per la seva posició conservadora, i a *La Lliga* i el que representa.

Des del Sindicat Agrícola s'expressa la necessitat, fins l'obligació d'associar-se per a defensar els drets dels camperols i masovers abandonats de fa temps. Propugnen des de la redacció la realització d'uns contractes d'arrendament més justos i equitatius, que permetin, amb el treball que comporta, una vida més decent, més humana, després de les incomoditats insuportables que molts pateixen. És un clam contra el caciquisme de la Plana de Vic.

Entre els redactors més coneguts hi figuren: Roc Boronat, Ma. Teresa Gibert, F. Latorre, Ramón Currius, F. Parramon, R. Parés, entre altres.

Maria Dolors Bargalló, es refereix a la veritable política femenina.

Josep A. Trabal, comenta els mítings que se celebren a la Comarca.

Des d'un apartat singular titulat la *Peixera*, un autor que signa Candi Pursiguís, llança diatribes constants per despertar les

ments adormides. En aquesta línia excel·leix el poema de Salvador Perarnau, titulat: VIC, una mostra molt reeixida d'aquest aire alliberador que vol oferir als amics de *Lluita*.

Tots els articles presenten una intenció clarament expressada en la defensa dels pobres per damunt dels rics, dels republicans enfront dels monàrquics, de l'ensenyament laic per damunt del religiós, d'adhesió i aclamació al President Macià, President de Catalunya i de la República Catalana. Així mateix arremet a favor dels bons educadors, dels bons mestres, ja que «pel noi un bon mestre és el mateix que l'agricultor per a la planta». I continua:

«L'elecció del bon mestre, és sens dubte el problema més greu i complicat que se li presenta a la República. El noranta per cent del Magisteri actual està incapacitat per a portar a cap la labor que avui cal per a llibertar la consciència infantil...»

Informa de les Assemblees de la Unió de Rabassaires i demés cultivadors del Camp de Catalunya.

En el número 12 del 17 de setembre de 1932, el Sindicat Agrícola de la Plana de Vic, exposa els seus objectius:

«Assenyala que l'aspiració final del Sindicat Agrícola de la Plana de Vic, és la socialització de la terra, socialització portada evolutivament, sense violències ni brutalitats.

«I la base, el puntal i fonament d'aquest gradual alliberament el pagès, radica, — diu — a la nostra comarca, en treure el contracte de parceria. Mentre hi hagi un contracte de parceria hi haurà homes esclavitzats, perquè

aquest contracte no és res més que la tercera modalitat de l'esclavatge.

«El Sindicat Agrícola de la Plana de Vic, lluitarà sens treva ni repòs fins a què el contracte de parceria sigui substituït pel contracte d'arrendament.»

Aquest setmanari informa a cada número de les activitats comarcals que s'hi desenvolupen o dóna fe de les xafarderies més destacades.

Recomana des de les seves línies els vots als homes de l'Esquerra i elogia el que han fet fins aleshores els elegits d'ERC.

En el número 21 del novembre del 1932, el candidat Lluís Bru i Jardí, dependent de comerç i president de «La Falç», diu:

— Expresseu a Lluita, que tinc l'immensa satisfacció d'albirar un triomf esclatant d'ERC. El contagi del poble, que he sentit darrerament, fa que l'auguri. Mai hauria cregut en l'increment de l'ideologia esquerrana que he trobat fins als llocs més arraconats i petits....»

Des d'Olost, en el número 22 del 26 de novembre de 1932, el que signa Pep, comentant la victòria i el triomf d'ERC a les eleccions, diu coses com aquestes:

«i aquesta força, avui la té ERC, els homes de quin partit començaren a allistar-nos traient-nos de l'esclavatge del Borbó»

«... vigilem al traïdor monàrquic i si mai es precis aixafar aquest "Ilimac", sapiguem sortir en massa i defensar amb tota empenta a la nostra estimada Catalunya.»

Per acabar, a l'any II, número 51, 24 de juny del 1933, un editorial apareix amb lletres de motlle sota aquest enunciat:

«La Religió és l'opi del poble»

A través d'ell informa d'una conferència del BOC i assenyala en un article el què cal fer en l'hora present. Es presenta una exposició de tot l'ideari polític, social i econòmic, de l'administració de justícia, etc. Entre altres coses afirma:

«Volem que la reconstitució nacional de la nostra terra, no sigui feta al marge de l'obrerisme i fa una crida a "No Passareu!" a tots els dictadors feixistes o no, que vulguin novament esclavitzar-nos a fi d'imposar un règim de força per defensar un predomini de casta.

Signen entre d'altres: Sebastià Clarà, J. Folc i Folc, Pere Foix, Celestí Bargalló, Perramon, M. Rauret, Jaume Rodón, A. Bladé Desumvila, M. Ollé, Simó Piera...